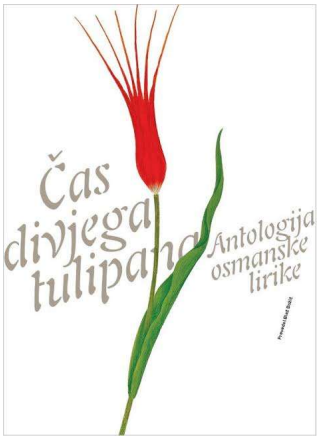
DRUŠTVO SLOVENSKIH KNJIŽEVNIH PREVAJALCEV
SLOVENIAN ASSOCIATION OF LITERARY TRANSLATORS

Društvo slovenskih književnih prevajalcev

podeljuje
NAGRADO RADOJKE VRANČIČ za leto 2026

BLAŽU BOŽIČU
za prevod pesmi v antologiji osmanske lirike
Čas divjega tulipana (Škuc, 2025).

Utemeljitev strokovne komisije za nagrado Radojke Vrančič *pri DSKP v sestavi* ***Jernej Županič*** *(predsednik),* ***Živa Borak, Niko Jež, Mojca Kranjc*** *in* ***Katarina Marinčič***

Blaž Božič je s prevodom pesmi, zbranih v antologiji *Čas divjega tulipana*, opravil veliko in pionirsko delo – gre namreč za sploh prvi slovenski prevod iz osmanske turščine, prevajalec pa je ob tem, da je poskrbel za izbor in prevod, knjigo opremil tudi z dvema spremnima študijama in kopico opomb, ki pojasnjujejo kontekst izvirnih besedil.

Prevod spretno lovi ravnotežje med dobesednostjo in podomačevanjem. Po eni strani gre pri *Času divjega tulipana* za izrazito študijsko izdajo, številne opombe bralcu približujejo obsežno, močno kodificirano in razvejeno pesniško tradicijo ter njene konvencije in osvetljujejo njeno metaforiko, po drugi strani pa pesmi ostajajo pesniške, lirika lirična. Božičev študiozni pristop se ne udejanja na račun berljivosti in forme, ne predstavlja zgolj vsebine pesmi, temveč na zavidljivo visoki ravni ohranja obliko in spevnost izvirnikov, njihove rime in predvsem ritem, pri čemer nekatera pesniška sredstva osmanščine mojstrsko prenese v slovenščino, drugim, pri katerih to ni mogoče, pa poišče posrečene ustreznice.

Ob tem se sreča s številnimi prevajalskimi zagatami, ki jih pojasnjuje tudi v eni od spremnih besed – na vsebinski ravni denimo z dejstvom, da v osmanski turščini spol nagovorjenca – v antologiji gre namreč za ljubezensko liriko, ki je skoraj vedno naslovljena na subjekt te ljubezni – ni ekspliciten, tako da ga mora prevajalec v slovenščino rekonstruirati na podlagi zunajbesedilnega konteksta in konvencij; na formalni pa na primer z bohotno sinonimiko osmanščine, ki je zahvaljujoč perzijskim vplivom na jezik in tradicijo mnogo bogatejša od slovenske, kot tudi s temeljnimi strukturnimi razlikami med jezikoma, zaradi katerih je rime izvirnikov pogosto težko prenesti v slovenščino.

Božič se z vsem tem sooča spretno in pretanjeno, in prevod, ki je rezultat njegovega dela, slovenskim bralcem približa polje svetovne literature, ki ga doslej še niso imeli priložnosti spoznati, hkrati pa jih ne oropa za estetski užitek, za učinek, ki ga je predstavljena poezija vsekakor imela v svojem izvornem času in kontekstu. Komisija mu zato soglasno podeljuje letošnjo nagrado Radojke Vrančič za mladega prevajalca.

O prevajalcu

Foto: Domen Slovinič

Blaž Božič (1991) je pesnik, prevajalec, klasični filolog in glasbenik. Na Filozofski fakulteti UL je magistriral iz starogrškega jezika in književnosti ter primerjalnega indoevropskega jezikoslovja. Na Oddelku za klasično filologijo iste fakultete trenutno zaključuje doktorat na temo zadnjega epa antike, *Dionizovih del* pesnika Nonosa iz Panopole. Deluje kot književni prevajalec iz več živih in historičnih jezikov, mdr. je sodeloval pri pripravi integralnega prevoda homerskih himn iz stare grščine (*Homerske himne*, izšlo pri založbi Družina, 2019) in Spinozovih pisem iz nizozemščine (*Pisma*, izšlo pri založbi Krtina, 2026). Njegovo najnovejše samostojno prevodno delo je roman *globokoglobokomodro* nizozemske pisateljice Nikki Dekker (Goga, 2026), pred izidom pa je tudi njegov izbor lirike Sándorja Petőfija v prevodu iz madžarščine (izide pri založbi Družina, 2026). Samostojnemu študiju osmanskega jezika in poezije se posveča od leta 2018, strokovno pa se je izpopolnjeval v okviru študijskih bivanj v Carigradu in izobraževanja na londonskem Inštitutu Yunusa Emreja.